

Úvodníček

Vážení čtenáři, Týpko se nám trochu pozdrželo a tak nyní můžete vychutnat nefalšovaný čtvrtletník. Do budoucna má redakce o něco vyšší ambice, jako například propracovat se ke sudoměsíčníku či dokonce každoměsíčníku, ale jak to nakonec dopadne, to se musíte nechat překvapit.

morče

Vánoční besídka

Sraz byl na Hlavním nádraží. Jelikož jsme se sešli v hojném počtu, odešli jsme na nástupiště, kde už čekal vlak. Nasedli jsme do vlaku, uvelebili se a vlak se rozjel. Dovezl nás do Zdic, kde jsme přestoupili na spěšný vlak a ten nás dovezl do Cerhovic, kde jsme vystoupili. Dojeli jsme za tmy. Do Cerhovic to bylo asi 1,5 km. Prošli jsme celé nebo skoro celé Cerhovice až ke škole, kde už na nás čekal školník. Přezuli jsme se a šli do tělocvičny. Vzal si své večere a hupky šupky do jídelny. Po večeři jsme si vybalili své věci, chvíli měli volno a pak hráli hry.

V první hře bylo koště umístěno uprostřed a u něho jedna osoba. Ta řekla nějaké cukroví (osobu, která ho „vlastnila“) a ta ho musela chytit. Pokud chytila, šla si

sednout, pokud ne, stála u koštěte. Druhá hra spočívala ve vymyšlení písně k názvu družstva (už na minulou hru byly dvě družstva – a to Ježíšci a Santové, členy už si nepamatuji).

A pak vyčistit zuby a hajdy do hajan (spacáků). Budíček byl v 7.30 – poté vyčistit zuby, popadnout hrníček a honem na snídani. Po snídani sbalit věci, obléknout se ven a honem před školu. Prošli jsme Cerhovicema po silnici do Třenic, dále do Drozdova, pak lesem do vesničky Točnick na zříceninu Žebráku (zde se konal oběd). Po silnici do Drozdova a do Cerhovic. Před Cerhovicemi se hrály cestičky (Santa proti nám dětem = Hobo + pomocníci).

Jen co jsme došli domů, svlékli se a převlékli do suchého, do večera bylo volno. Pak znova do mokrých bot a zpívat koledy, pak hurá na večeři (řízky a salát – bramborový). Po večeři bylo vyhlášení

vítězů o nejhezčí vánoční ozdobu, vyhráli MY a nejhezčí a nejlepší cukroví, to vyhráli ZU, protože se MY neúčastnili.

Poté přišel ježíšek a rozbalování dárečků, někteří bylo příjemně překvapeni a potěšeni, jiní trochu zklamáni. Pak večerní hygiena a alou spát.

Budíček opět v 7.30, ranní hygiena a na snídani po snídani sbalit věci a šli jsme na procházku, po procházce na oběd a po obědě na vlak. Jelikož jsme měli čas, tak jsme šli do Újezda a zase zpátky na zastávku Cerhovice. Za chvíli se objevil spěšný vlak a odvezl nás do Zdic, kde jsme cca 1-2 minuty čekali na rychlík do Prahy. Na Hlavním nádraží na některé čekali netrpěliví rodiče a někteří šli sami domů.

Tu moje povídání končí a zase příště nashledanou.

Kristýna

Hledání pokladů

Hledačů se sešlo na Hlavním nádraží celkem devět. Cestu do Prosečnice nám akorát zneprůjemnila zima a neustálé

pískání v našem vagónu.

Po výstupu z vlaku jsem prozradil, že jsem nejlepší hledač pokladů a jestli ostatní chtějí být taky tak dobří, musejí projít tréninkem.

Nejprve dostali za úkol rozluštit přesmyčky. To

některým šlo líp a jiným hůř, ale nakonec to všichni zvládli. Když jsme vylezli na kopec, dostali jsme se k prvnímu pokladu. Byl umístěn pod kamenem u nedalekého výhledu do krajiny. Podařilo se ho najít Kačce. Po prohlédnutí vnitřku krabičky jsme poklad ukryli zpátky na místo.

Těm, kterým se líbila nějaká věc, která byla uvnitř, si ji mohli vzít, ale museli ji vyměnit za cokoli jiného přibližně stejné hodnoty. Poté naše skupina vyrazila po žluté k dalšímu pokladu schovanému u Vlčí rokle. Šli jsme podél potoka Vlčín a abychom našli Vlčí poklad, museli jsme se vyškrábat kousek do strmého kopce. Jako první u něj byl Eda. Opět se mohl měnit obsah schránky a jako minule jsme ji pečlivě schovali.

Na cestě se vyhlásila hra o nejvíce nasbíraných stop zvěře, které se postupně objevovaly na zemi. Po chvíli chůze jsme dorazili k Hornopožárské vodárně, která byla tak stará, že na její střeše vyrostl smrk. Poblíž této vodárny byl schován další poklad. Myslím že ho našel Marcel. Kousek dál jsme narazili na rybník, u kterého jsme si dali oběd. Když už jsme byli dostatečně vymrzlí, vyrazili jsme do kopce najít další poklad. Tentokrát nám to zabralo o něco víc než u těch posledních, ale nakonec se to podařilo. Poté jsme

zamířili na naši poslední zastávku, a tou byla štola Halíře. Prohlídka štoly se nekonala, ale kousek od ní byl další poklad, který jsem objevil velice rychle. Tak a teď už nám nezbyvalo moc času, proto jsme vyrazili na vlak do Jílového. Ještě před odjezdem si každý spočítal svoje stopy, co nasbíral. Bohužel ně každý rozpoznal všechny stopy, ale nakonec všichni byly odměněni čokoládou. A tak jsme se vrátili zpátky do Prahy.

Jake

Jarňáky

Letošní jarňáky proběhly kolem, někteří si toho ani nevšimli. Pro ty, co se nezúčastnili, ale i pro ty ostatní, požádala redakce Týpka dva zvláštní reportéry, kteří byli na místě, aby poreferovali jakže to všechno proběhlo. Lukáš se s reportáží zdržel, mezitím stejný článek napsala Anežka, a tak si ve výsledku můžete přečíst hned tři reportáže:

Jak viděl prvních pár dní Lukáš:

Sraz byl u klubovny, autobus už tam stál. Bylo tam dost dětí, ale vedoucích bylo víc.

V 11:00 hodin jsme vyjeli a začala dlouhá, nudná cesta. Když jsme dojeli pod sjezdovku Studenov, Honza nechtěl věřit, že půjdeme takovou dáku. Rolba už na nás čekala a my jsme naložili věci a Marcel naskočil do rolby. Ostatní ten hroznej kopec šlapali pěšky. V polovině cesty nás Lída vedla šikovnou cestou přes sjezdovku. Eda potom zjistil, že vzal mámě

řidičák i s občankou. Když jsme po dlouhém utrpení došli do chalupy, tak jsme si vybalili a Marcel nás vytáhl ven, kde Lukáše pořádně zváleli. K večeri bylo rizoto, zaplatpánbůh bez buráků. Druhý den jsme se rozřazovali do družstev: Transporty a Tatrapomy. O Tatrapomách toho moc nevím, protože jsem byl v Transportách. Abych se přiznal, mě to taky moc nešlo, ale nebyla to ostuda, protože jsem tam nebyl sám, komu to moc nešlo. Pondělí zajímavé moc nebylo, tak skočíme na úterý. V úterý byly běžky. Všichni jsme šli na Ručičky, ale tam jsme se už rozešli a každý jsme šli svou cestou, my šlapali do kopce a malí jeli z kopce. Šli jsme až na pahorečky, pak Helmut řekl, že pojedeme ze sjezdovky, tam Lukášovi ujela lyže. Když jsme ten sešup "sjeli" zastavili jsme na rozcestí. Helmut řekl, že pojedeme tudy a protože byl jediný který to tu znal, tak

jsem za ním jeli. V 7:00 jsme zhruba přijeli a Marcel měl dobrou hru. Abych řekl, točili jsme filmy, Eda a spol. to měli nejhezčí. Další den jsme jezdili a jezdili a těšili se všichni na Buža.

Lukáš

A nyní se dozvíte, jak stejné období popsala Anežka:

Je to tady, jařňáky... jedeme na hory, juchů! Už cestou autobusem sledujeme množství sněhu. Směrem k cíli uspokojivě stoupá. Tentokrát pan řidič trefil a tak jsme byli na místě celkem brzy. Docela se nám to hodilo, protože nahoru k chatě je to kus cesty. Nahoru. Pořád nahoru, až jsme tam. Stará známá chata, stejně útulná jako vloni.

Po ubytování nás čekala ještě krátká zdravotní procházka a večeře. Potom se po chatě dalo nasbírat hned několik Bludišťáků. Někdo získal víc někdo míň a tak někdo vyhrál a jiný ne. Tak to chodí. Pak do hajan.

V neděli vyrážíme tradičně na sjezdovky: nadchází rozřazení do družstev (jejichž názvy se letos nějak neujaly, a tak si je ani nepamatuju). Všichni jezdí. To je velký úspěch. Den na sjezdovkách jako vždy. S obědem uprostřed a bojem s mlhou a chvílemi i deštěm po celou dobu. Ve čtyři jsme rádi, že vleky končí, jsme unavení a celkem mokří, ale i tak to stálo zato. K večernímu programu je opakovaný vtíp, co není vtipný. Anežka nám naservírovala stejný program jako vloni, jak se tohle stane? Tak radši zaléháme, abychom se vzbudili do nového, už jen trochu zamíženého dne. Mlha chodí sem a tam a mraky táhnou břicha po celých horách. K večeru se pak vyjasní a je vidět i západ slunce. Sice pozdě, ale přece. Všichni se snaží zlepšit, i když *snaha* je u některých závodníků docela nenápadná. Přesto jsme sloučili 3 družstva do dvou a tak máme vlastně už jen rychlejší a

pomalejší lyžaře. Večer nám ještě Helmut povyprávěl jak správně mazat lyže a jak to bylo s vynálezem sjezdových lyží. Mája se ukázal jako zdatný lyžoznalec a ostatní se dozvěděli aspoň něco nového.

V úterý jsou tradičně na pořadu běžky. I ty co se jim na běžky původně nechtělo, přesvědčilo nakonec sluníčko a krásný sníh, výhledy a tak vůbec. Dokonce i Sára to přesvědčilo. Rychlejší a pomalejší družstvo platí i na běžkách, i když se trochu mění složení. Rychlíci vyrazili na okruh kolem Rezku. Dali si do těla pořádně, prostě jak to na běžkách má být. Všem se ale výlet líbil. Stejně tak pomalíci: ti šli okružní cestou do Harrachova na ledový hrad. A když už byli v Harrachově a chata na kopci... tak jeli nahoru lanovkou. To byl taky prima zážitek. Během dne nás ještě opustil Matyáš. Večer se pak všichni proměnili v herce, režiséry a scénáristy a natáčeli ve skupinách malý příběh. (Pro ty co tam nebyli: myslím, že jednotlivá videa budou k nalezení někde na našich internetových stránkách.)

Anežka

Druhou část týdne popisuje Kačík:

Ve středu ráno jsme měli budíček o půl hodiny dřív, abychom mohli být déle na sjezdovce a lyžovat. Ten den bylo krásně, takže se lyžovalo dobře. Ve dvanáct jsme sjeli dolů k chatě, abychom se naobědvali a pak znovu vyrazili na sjezdovku. Potom jsme měli volno a v půl sedmé byla večeře. Večerní program organizovala Gíza a ta nás rozdělila na dvě družstva - na Koblížky a na Božstvo. První úkol spočíval v tom, že z každého družstva se vybrali dva. Z Koblížků to byla Petrana a Lukáš, z Božstva jsem to odsákala já se Sárrou. Sára a Petrana si zavázaly oči šátkem a já s Lukášem jsme se před ně posadili na židli. Sára s Petranou nás měly krmit jogurtem. Byla to fakt zábava, až na to, že jsme měli s Lukášem ten jogurt úplně všude. Potom jsme ještě hráli různé hry. Okolo tři čtvrtě na deset nás vedoucí poslali vyčistit si zuby. Večerka byla jako

vždycky v deset.

Ve čtvrtek ráno jsme vstávali normálně. K snídani byl chleba s něčím, už ani nevím s čím. Asi okolo půl desáté jsme si vyrazili zničit tělo na běžky. Oběd jsme si dali na rozcestí. Odtamtud jsme se vydali na Labskou louku a pak jsme sjížděli z dvou kopců na Dvoračky. Teda - jeli jsme jenom z jednoho kopce, kde jsme padali o sto šest, takže jsme ten druhý kopec raději sešli, protože byl moc prudký a dost to klouzalo. Do chaty jsme přijeli okolo šesté. Tentokrát jsme se vrátili asi o půl hodiny dříve než mladší, ale o to zničenější. Dohromady jsme ujeli asi dvacet kilometrů, což bylo o dva a půl kilometru méně než v úterý, jenže nám to připadalo, že to bylo o hodně dál. K večeři bylo rizoto. O večerním programu, který měl Bužu, jsme si hráli na kasino. Byla to legrace. Spát jsme šli jako vždy, takže kolem desáté.

V pátek ráno jsme se po snídani vydali naposled na sjezdovky. Ten den bylo fakt hnusně, přišlo a byla mlha a zima. Lyžovali jsme do oběda a po obědě šli lyžovat už jenom nejtřejší jedinci - Áža, Sára, David, Helmut a možná ještě někdo z vedoucích. K večeři nás čekaly bramboráky se zelím a poté jsme si prohlíželi fotky a videa. Nakonec jsme si šli balit. V sobotu jsme ráno dohledávali zbytek věcí a uklízeli pokoje. K snídani byly rohlíky a housky s marmeládou. Když se všechno dobalilo a uklidili jsme pokoje, vyfasovali jsme obědy. Potom jsme se po sjezdovce vydali dolů k autobusu. Věci nám odvezla rolba. Cestou dolů mi ujelo pítí a Martinovi deodorant playboy, kterého jsem sice chytila, ale asi jsem nebyla jeho typ, a tak mi taky ujel. Naštěstí ho ulovil Helmut, jen moje pítí nikdo nenašel. Když jsme došli dolů, stavili jsme se naposledy v kiosku. Potom jsme sešli na parkoviště, kde už čekal autobus. Cesta dopadla dobře.

Kačík

Dopravácké okénko

Zdravíčko! Bylo mi nadhozeno, jestli bych zase nepřidal do své rubričky nějaký vtipěk.

Já musím říct, že kvalita i kvantita vtipů poslední doby není valná, ale napadlo mě přihodit nějaké populární, „veselé“ historky z natáčení, byť jejich pravdivost bývá sporadická. Jednu takovou si vám dovoluji očitovat ze stránek o pražském metru

www.metroweb.cz.

Historik je tam více, vybral jsem zatím jednu. Ještě uvedu, že část jich pochází z dob, kdy metro v Praze začínalo, byla otevřena jen trasa C v úseku Florenc-Kačerov (tehdy Sokolovská-Kačerov), soupravy měly jen 3 vozy a kromě strojvedoucího sloužil v kabině také pomocník, který „hubmo“ do mikrofonu vyvolával zavírání dveří, vystupoval na nástupiště, kontroloval jestli jsou cestující odbaveni a knoflíkem ovládal dveře.

A nyní již historika samotná: *Předem musím uvést pro neznalé, že samotný vagon metra se na rovině ručně v několika lidech posunovat dá, pohnout celou soupravou však není v lidských silách. Strojvedoucí s pomocníkem jedoucí Nuselským mostem na Vyšehrad vymysleli fór. Na konci mostu fíra zpomalil na rychlost chůze. Pomocník na začátku nástupiště vyskočil a dělal, jako že soupravu do stanice tlačí. No a neznalí kaštaní, když ho viděli, začali přibíhat a vši silou, k pobavení této vlakové čety, pomáhali tlačít soupravu do stanice.*

Tak na zahřátí to snad stačilo, příště budeme třeba pokračovat. Tlačení zdar!

Ikarus

Slovo ptáka Bodováka

Haló, haló, hlásí se pták Bodovák. Má tu pro vás novinky o tom, jak všelijak se dají získávat body. Takže: jistě všichni víte, že se dají získat na výletech, anebo tím, že si na schůzky nosíte všechno, co máte a vyhráváte hry a soutěže. Ale pak jsou i jiné možnosti. Celých 20 bodů získáte, když do našeho oddílu přivedete někoho nového. A 6 bodů můžete získat za napsání článku do Týpka. To se povedlo aktuálně Kačíkovi a Lukášovi, od kterých najdete v tomto Týpku článek o jarňácích. A připomenou, že pořád platí 20 bodů za odborku. Tak využijte naší nabídky a číňte se.

Jinak bodové zpravodajství se má tak, že po Jarňácích se nám dost zamíchalo pořadí. Do čela se o jediný bodík, ale přece dostala poprvé slečna, a to Míša. Gratulujeme! I na dalších místech je to boj. Třebas mezi Sárou a Matesem nebo mezi Dolníkem, Vojtou a Matějem. Kdo ze zmíněných pojedje na výlet, ten to vyhraje, a za to dám ruku do ohně....no a nebo možná radši ne. Co kdyby... Ale stejně **kdo jede** (na výlet) **ten vede** (v bodování).
Bodu zdar!

Bodliny Anežka a Lída

DRUŽINY

1. Zubři	37
2. Myšáci	29
3. Mufloni	29
4. Lochnesky	10

JEDNOTLIVCI

1. Míša (MY)	192
2. Eda (ZU)	191
3. Martin (MU)	186
4. Téra (MY)	178
5. Kačka (MY)	160
6. Kristýna(ZU)	147
7. Kačík (MY)	131
8. Mates (MU)	123
9. Sára (ZU)	120
10. Lukáš (LO)	115
11. Mája (MY)	95
12. Vojta (MY)	68
13. Dolník (MU)	67
14. Matěj (MY)	64
15. Damík (MY)	49
16. Honza (MY)	41
17. Sebík (ZU)	32

P	E	N	Z	I	O	N	A	R	A	V	A	P	
O	A	O	I	S	E	K	E	R	A	E	S	A	
L	K	S	N	T	I	M	A	N	Y	D	T	N	
K	O	Í	T	R	A	K	T	O	R	O	A	O	
O	L	T	E	I	O	M	A	A	S	U	Ř	R	
P	O	K	R	E	S	S	L	L	L	C	Í	A	
A	T	A	L	O	P	A	T	A	H	Í	K	M	
N	O	T	O	M	A	N	U	R	D	O	Ř	A	
Á	Č	P	K	O	S	T	K	A	A	U	T	E	
K	F	L	A	S	T	R	A	K	A	V	O	Y	
H	K	O	T	V	A	O	N	V	E	H	A	L	
C	H	A	R	A	R	A	B	O	V	É	P	E	S

Arabové	Otoman
Dalmatin	Panák
Dynamit	Panorama
Flastr	Pasti
Kalhoty	Penzion
Kolotoč	Poklop
Kopaná	Radar
Kostka	Rarach
Kotva	Sekera
Lahev	Stařík
Lopata	Straka
Loudal	Talíř
Nosítka	Traktor
Okres	Tukan
Opava	Varan
Olava	Vedoucí

Dva chlápky spláchla lavina pod horský sráz. Najednou jeden uvidí, jak se k nim blíží obrovský záchranářský pes - bernardýn se soudkem. A tak říká tomu druhému: „Hele, nejlepší přítel člověka!“ a ten druhý na to: „No jo, viz tajenka

Sloupek *Ze společnosti*

Opět tu máme několik nevšedních zimních sportů: a) skok na saních

b) balanc na visutých běžkách

c) skok hluboký po hlavě do sněhu. Schválně, poznáte tohoto sportovce?

Sloupek *Ze společnosti*

Zeptali jsme se několika účastníků jařáků, co se jim líbí na běžkování.

Z jakéhosi záhadného důvodu...

...jsme ale nedostali jedinou smysluplnou odpověď.

